

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk VI

Langs de rand van de refter stonden banken en tafels achter elkaar opgesteld.

De tafels stonden in parallelle rijen van massieve pilaren met luchtbogen en ribben die zich als onheilspellende klauwen tegen het hoge gewelfde plafond uitstrekten. Een rij enorme ijzeren ketels vormde het midden van de hal, hun helse gloed hield een constante kou buiten. Een handvol monniken bleef in de hal, nadat ze hun maaltijd hadden beëindigd, en fluisterde de laatste geruchten over de dagelijkse confrontaties tussen de inwonende broeders, schildknappen en de onwelkome soldaten die schijnbaar bij elke deur en hoek van de abdij de wacht hielden. Ivan had een kom visstoofpot met brood van tafel gepakt, de kleine groep verlaten en de refter uitgelopen, toen een buiten adem zijnde broeder Odino hem bijna omver liep.

'Odino! Ik liet het bijna vallen,' snauwde Ivan hem toe, 'Waar ben je geweest?!' Odino volgde Ivans kritische blik naar zijn mouw, die besmeurd was met spetters visstoofpot. Odino hield zijn adem in. "Vergeef me, Ivan. We moeten praten. Nu." Odino leidde hem naar de buitenhoek van het gebouw.

"Over?"

'De nieuwe kardinaal is van plan de Poortsteen te openen!' fluisterde Odino. Ivan leunde ongelovig achterover, zijn ogen tot spleetjes vernauwd. 'Ik spreek de waarheid.'

"Al vroeg aan de wijn?"

"Je moet me geloven."

"Odino, we verlaten de abdij snel genoeg. Ik hoef niet aangespoord te worden."

'Ivan! Ik ben niet dronken, en ik spoor je ook niet aan. Ik heb dit toevallig gehoord – het waren zijn eigen woorden.'

Ivan wuifde zijn protesten weg. "Geweldig. Misschien moet ik Lazarus nu maar eens brengen wat er van zijn eten over is."

Ivan wilde weggaan, maar Odino greep hem stevig bij de arm.

"Ivan!"

"Odino?"

"Deze soldaten zijn *geen* pauselijke garde. Ze komen niet eens uit Avignon! Kapitein Bourne is van de Koninklijke Garde – hij krijgt zijn bevelen van Zijne Majesteit Koning Filips. Ik zeg je – ik heb ze horen praten!"

Ivan greep naar zijn mouw. "Laat mijn arm los, alstublieft." Odino deed wat hem gevraagd werd. "Vertel nu wat je gehoord hebt," zei Ivan, terwijl hij over zijn arm wreef.

"Ik stond onder het raam van het badhuis. Binnen hoorde ik abt Masson en de kapitein. Er ontstond een discussie over de resterende voorraden voor de manschappen van de kapitein. De kapitein dreigde de abdij te verlaten toen de abt hem beloofde de poortsteen spoedig te openen. De kapitein gaf de abt drie dagen de tijd. De abt stemde daarmee in.

'Wat?! Je maakt een grapje.' vroeg Ivan met een verkreukeld gezicht. 'Ze zijn gekomen om—'

Odino schudde Ivan aan zijn schouder en eiste zijn volledige aandacht. "En er is meer! Clodius Greville en Grate gaan hem helpen. En weet je, zij weten er alles van – de methode om de sluitsteen van het altaar te verwijderen. Ze hebben inmiddels toegezegd de kardinaal, Ivan, instructies te geven!"

"Waarom zouden ze hiermee instemmen? Het slaat nergens op."

"Maar het komt Clodius *wel* goed uit, aangezien hij de kardinaal het hof heeft gemaakt voor onze hoge posities in ruil voor hun hulp. En de kardinaal heeft ermee ingestemd dat Clodius en Greville de nieuwe opzichters van de catacomben worden, mocht hij daarin slagen."

"Maar wat heeft de kardinaal eraan om de poortsteen te openen? Wat voor goeds kan daaruit voortkomen—"

"Om het als wapen tegen de Engelsen te gebruiken. Van wat ik heb gehoord, lijkt het erop dat hij er geesten uit wil oproepen om ze tegen de mannen van koning Edward bij Crécy te sturen. Ik heb begrepen Zelfs Zijne Majesteit Koning Philip is erbij betrokken, maar ik vermoed dat Zijne Heiligheid van niets weet. Het is een nachtmerrie – alles – het lijkt zo onwerkelijk!

Ivan peinsde. "Inderdaad. Dat verklaart waarom niemand van ons de poorten van de abdij mag verlaten – en waarom er zoveel soldaten zijn."

"En de bewakers die de post in beslag namen," voegde Odino eraan toe.

Ivan wreef over zijn wang. "Lieve God, dit is ernstig; vreselijk."

"En Lazarus dan? Hij moet zich melden bij Clodius. Roep hem terug met Miguel – de man met de kap?"

Ivan herinnerde zich hoe Clodius zes jaar eerder van Miguel eiste dat hij zijn kap afdeed in het bijzijn van de andere schildknepen. Hoewel abt Vonig de misvormde jongens altijd had toegestaan kappen te dragen om hun waardigheid te beschermen, had Clodius het heft in eigen handen genomen. Toen Ivan hiervan hoorde, werd hij woedend; en als Odino er niet was geweest om hem tegen te houden, zou hij Clodius hebben geslagen. Ivan had Clodius gewaarschuwd de kappen die hij voor Miguel, Thateus en vooral Lazarus had genaaid niet aan te raken – de wrok bleef bestaan.

'Als de kardinaal de poortsteen opent, zullen er geen catacomben meer zijn om te bewaken – of zelfs een abdij,' peinsde Ivan hardop. 'Ik moet Lazarus hier weghalen – misschien morgenavond. Ga je met ons mee?'

"Ja, maar hoe kunnen we reizen?"

"Staat er nog steeds een lege bevoorradingskar naast de stallen?"

"De kapitein laat de stallen bewaken – sinds de dood van Festoneau. We kunnen niet bij de kar komen. En misschien hebben we geluk als we er met één paard vandoor kunnen gaan – zonder dat we achtervolgd worden."

Ivan staarde de tuin in. "Het lijkt erop dat we geen andere keus hebben dan te voet te vertrekken."

"Het dichtstbijzijnde dorp is Murat, en dat is meer dan een avondwandeling. De zon zal voor Lazarus opkomen voordat wij—"

'Herinner je je de grot die broeder Nicolaas ons een paar jaar geleden liet zien? Hij noemt het *Bergmond*.'

"Ja, het is diep en duister!"

Ivan keek naar de hemel. "Bergmond dan. Het ligt precies ten westen van hier. De sterren kunnen ons de juiste koers wijzen; en de maan zal onze weg verlichten. Ik zal Lazarus klaarmaken. Kijk wat je in de keukens kunt vinden – voor ons drieën. En haal genoeg – al is het maar een klein beetje... Een leger van drie reist op zijn maag. Schiet op, voordat de soldaten bediend zijn en er niets meer overblijft."

"Ja."

"En drie waterzakken, de grote. Breng ze allemaal naar de catacomben. Pas op dat je niet gezien wordt met de spullen. Verberg ze. En Odino – geen woord tegen wie dan ook – in naam van Lazarus. Niemand mag het weten. Ik begrijp wat Nicolaas voor je betekent."

"Maak je geen zorgen. Ik weet het."

"En als u wordt vastgehouden, moeten we zelf vertrekken. Lazarus moet worden weggehaald."

hier onmiddellijk.”

“Zeker weten. En ik zal de proviand morgen, of kort daarna, naar Mountain Mouth brengen.”

Ze braken uit elkaar, Ivan marcheerde richting de catacomben en Odino sloop naar de keukens van de refter. Pas toen glipte broeder Greville achter de hoek van de refter vandaan. Hij wierp scherpe blikken in ieders richting en haastte zich vervolgens naar het kantoor van de abt.

Ivan liep haastig door de gang van de catacomben met een kleine kom en sloeg een kamer in. Lazarus stond naast een tafel, met zijn rug naar Ivan toe, een nieuwe fakkel in te pakken en neer te leggen. In een grote stapel reeds klaargemaakte fakkels.

'Ik heb ze bijna allemaal, monnik. Ik heb alleen nog wat stof nodig om het af te maken,' zei Lazarus. Hij draaide zich om en Ivan keek hem aan. Twee lege oogkassen vielen op de kom met stoofpot.

'Laat maar staan. Kom eten,' zei Ivan. Hij draaide zich om en vertrok met de kom. Lazarus volgde hem. Ze liepen dieper de catacomben in, weg van Lazarus' kamer, waar hij gewoonlijk zijn stoofpot at.

'Monnik, waar gaan we heen?'

'Kom, zoon. We moeten even alleen praten.' Lazarus volgde hem, slingerend door tunnels. Ivan stopte bij de deur van de Baston-crypte, een graftombe die was uitgegraven en vernoemd naar bisschop Claire Baston, een voormalige abt van Gardiens van drie eeuwen geleden. Met een ploep en een draai ontgrendelde Ivan de deur, waarna hij en Lazarus naar binnen stapten.

Ivan gaf Lazarus de kom en stak de kaarsen in de grafkelder aan. In de oostelijke en zuidelijke muren lagen zeven mummies hoog, in de lengte in smalle spleten van zestig centimeter. Een eenvoudig houten kruisbeeld hing tegen een gladde westelijke muur. In het midden van de ruimte stond een ruw gehouwen meditatietafel; en naast de deur stond een smal kaarsentafeltje. Lazarus zette de kom op de tafel en ging op een krukje zitten. Ivan kwam dichterbij en ging tegenover hem op een krukje zitten. “Vis en brood. Ja, vooral brood, maar je moet wel eten. Er blijft weinig over in de refter.” 'Ja, monnik,' mopperde Lazarus in zichzelf. Hij was een afkeer gaan ontwikkelen van brood, het muffe basisvoedsel van de abdij, dat meer bedoeld was om een maag te vullen dan om een honger te stillen. Vlees was veel aangenamer, vooral vis. En vaak, wanneer het stuk Het brood in zijn avondmaalkom was uitzonderlijk groot, mijmerde hij inwendig: 'Een landheer leeft niet van brood alleen', waarmee hij een oneerbiedige draai gaf aan de woorden uit de Schrift die hij uit zijn hoofd kende.

'Je mag me vanaf nu vader noemen, Lazarus.' Lazarus keek op en zag Ivans

glimlach. Wanneer ze onder vier ogen waren, stond Ivan Lazarus altijd toe hem als vader aan te spreken.

'Ja, vader,' antwoordde hij, en hij stortte zich op de vis.

“We zullen morgenavond de abdij verlaten, zoon.”

Lazarus verstijfde. Een golf van opwinding overspoelde hem en hij keek zijn vader in het gezicht om te bevestigen wat hij had gehoord.

“En ja hoor. Broeder Odino gaat met ons mee.”

Lazarus sprong op, liep om de tafel heen en sloeg zijn armen om een brede, forse monnik heen.

Ivan omhelsde hem en klopte hem lachend op de schouder. "Eet nu. We hebben weinig tijd." Ivan lokte hem terug naar zijn kom. Met hernieuwde energie verslond Lazarus zijn maaltijd.

'Visgraten zijn meedogenloos, Lazarus,' predikte Ivan.

'Ja, vader.' Lazarus vertraagde zijn pas en at voorzichtig, in een poging de wervelwind van vreugdevolle emoties die in hem opwelden te bedwingen, maar tevergeefs.

“Ik wil dat jullie na de maaltijd water uit de put halen. Jullie gewaden en kappen.”

moet gewassen worden.”

Toen werd zijn gedachten onderbroken door een verstoring, als een koude luchtstroom.

Lazarus richtte zijn blik op de deur – op de bron van de innerlijke kilte.

'Ze zouden droog moeten zijn als we—wat is het ook alweer?' vroeg Ivan, zijn stem klonk gedempt en afwezig.

Lazarus voelde het – iets buiten de deur, iets heel nieuws, maar tegelijkertijd instinctief. vertrouwd. Een trance overviel hem, waardoor alles behalve zicht, gehoor en reuk verdween.

'Komt er iemand aan?' fluisterde Ivan. Lazarus' vermoeden bleek juist. Hij hoorde de deur.

Het kraakte en plofte, alsof iets heel groots er steeds zwaarder tegenaan leunde.

Ivan liep naar de deur en zette zijn schouder erin. De deur weigerde open te gaan.

'Wie staat er achter de deur, Lazarus?' fluisterde Ivan.

De deur gaat vanzelf open.

'Nee, Lazarus. Gebruik je oren. Hoeveel zijn er daarbuiten?'

'Ik hoorde geen voetstappen, geen gefluister van kleding. En ik hoor geen ademhaling – er is niemand daarbuiten,' zei Lazarus. Ivan snoof.

'Vader, ik moet iets bekennen,' fluisterde Lazarus.

"Wat is het?"

'Die andere avond, toen de Poortsteen schreeuwde—' Lazarus keek naar beneden.

"Kom op, Lazarus."

“Ik, nou ja, in mijn gedachten hoorde ik de Poortsteen. Hij beweerde mijn Moeder te zijn, dat hij me zou komen bezoeken.”

“U sprak met—?!”

“Vergeef me, pater. Ik heb slechts—”

'Moeder Gods! Lazarus, u hebt ons beiden in groot gevaar gebracht.' Ivan wreef over zijn gezicht en liep nerveus heen en weer door de kamer.

"Ik heb niets verzameld – en u verbood mij te spreken –"

"Spreek er niet meer over. Maak je hoofd leeg. We gaan nu weg."

"Ja, pater."

Een zoemend geluid, als van een sprinkhaan, verbrak de stilte. Vader en zoon keken beiden de kamer rond. Het schelle gehuil nam in volume toe tot dat van tien sprinkhanen – toen honderd. Steeds luider. Lazarus ging zitten, hield zijn handen achter zijn oren en liet zijn hoofd op de tafel zakken. Ivans grote ogen schoten door de kamer. Aan de westmuur, onder het houten kruis, de De stenen begonnen op te zwellen als de buik van een hoogzwangere vrouw. Het kruis kletterde op de vloer. De blokken kwamen los van de muur, verzamelden zich en vormden een hoopje. anatomische vorm. De afwijking nam vervolgens de gedaante aan van een naakte vrouw met golvend rood haar en volledig zwarte ogen. De sprinkhaanachtige introductie vloog weg en de vrouw stapte naar voren met dezelfde afschuwelijke grijns die broeder Festoneau in een vruchteloze mummie had veranderd.

Lazarus haalde zijn handen van zijn oren en hief zijn hoofd op. Voor hem stond Moeder Lucifael – hij voelde dat de waarheid werd verteld. Lazarus betrapte zichzelf erop dat hij naar de karmozijnrode cirkels van Haar borsten keek. En die staarden hem aan als wijd opengesperde, verschrikte ogen.

'Keer je om, Lazarus!' beval Ivan. Lazarus wierp zijn hoofd weer op de tafel .

" "Nou, echt waar, priester. Ben ik dan zo lelijk? Heb ik u niet behaagd, mijn liefste?" vroeg ze met een stem die door vele vrouwen werd gehoord.

"Hij verlaat ons. Niet hier."

'Heb je Eljo niet over zijn moeder verteld?'

"Heb je dan geen respect? Hij is nog maar een jongen. In Godsnaam, vrouw, ga weg."

'Moet je me zo begroeten? Kijk eens wat ik je heb gegeven?' Ze keken Lazarus aan en vervolgens weer terug.

"Hij behoort God toe."

Ze glimlachte, boog zich voorover en opende haar armen: 'Kom nu, kom naar je moeder, Lazarus. Je hebt me geroepen en hier ben ik, voor jou. Omhels je moeder, zoon.'

Lazarus hief zijn hoofd op en voelde opnieuw haar borsten, die losjes en vol hingen. De twee borsten bewogen sierlijk onder haar.

'Lazarus!' snauwde Ivan hem toe.

Lazarus liet zijn hoofd zakken en sprak tot de voerbak: 'Ze komt in mijn gedachten, broeder. Ik voel...'

Zij ademt niet, zij leeft niet meer."

'Ik smeeek je, stop ermee,' smeeekte Ivan.

Lazarus schudde zijn hoofd en richtte zich opnieuw tot de kom: "Waarom doe je dit?"

'Laat hem met rust! Hij is nog maar een jongen!' brulde Ivan.

Lucifael stond op en antwoordde Ivan: "Jij hebt *geen macht*, beest. Houd je mond, anders likt hij voorgoed je ogen uit."

Ivan ging voor Lazarus staan en spuugde: "En u kunt niets bevelen zonder de Almachtige God."

Ze doorboorde hem met haar zwarte ogen; "Daag me niet uit, beest."

Lazarus keek weer op. Voorbij Ivan kon hij de helft van haar naaktheid zien. Zoals elke groteske had ook zij geen navel. Zijn ogen dwaalden over haar bleke buik en zakten tussen haar dijen. Ze draaide zich iets om, waardoor Lazarus haar volledig kon zien. Zonde gloeide in hem. Het brandde in zijn aderen. Ze grijsde.

"Onreine dienaar, in de naam van Christus onze Heer die u bindt, ga weg."

Lucifael lachte en antwoordde Ivan: "Dienaar? Gebonden? Luister naar de wijsheid, beest.

Ik was het die jouw Christus bond, hem berechtte en geselde. Ik was het die de spijkers in zijn

handen en voeten. Ik was het die zijn zijde openspleet en hem bespote, en hem tot koning kroonde met

broze doornen. Ik was het die hem en hem die van mij getuigde, op de proef stelde. Ik was het die

hem als een hulpeloos insect verpletterde in de bladzijden van de eeuwigheid, en zo het geloof schiep dat

u nu beweert te omarmen. Ik ben geen gebonden dienaar, beste heilige man. Getuig van mij zoals Jezus deed.

en zoals Lazarus dat doet."

Ivan volgde haar blik; Lazarus staarde haar opnieuw aan.

'Lazarus!' snauwde Ivan hem toe en blokkeerde nog meer zijn zicht. Lazarus liet zijn hoofd zakken, zijn handen over zijn masker. Ze hief haar gezicht naar het plafond en vulde de kamer met duizend griezelige lachsalven.

Toen zei ze: "Mijn Eljo is veel meer een man dan jij, en hij is helemaal geen man."

"Ik gebied je, duivel, in de naam van de allerheiligste Heer en Christus, verlaat deze plaats van

"Mijn God!" riep Ivan.

Ze veranderde haar stem en sprak als Ivan: "Ik ben niet meer een man van God dan een steen in deze muren. Lazarus is het product van mijn gevangen lust, de zonde van mijn ontrouwe en verdorven lendenen."

'Lazarus, houd je oren dicht!' riep Ivan boven zijn nagebootste stem uit. Lazarus deed dat.

Ze sprak verder namens hem: "Hij herinnert me er dagelijks aan, zonder woorden. Lazarus verdrinkt in mijn eigen schuldgevoel. Als ik hem zie, zie ik mezelf. Ik dwing mijn geloof op hem af."

hem – niet voor *hem*, maar voor *mij*. Hij zal de pijnen van de gerechtigheid lijden zoals mijn schuld die zou moeten lijden. Te zijner tijd zal Lazarus volledig verdrinken, waardoor mijn zonden worden gewassen, en ik zal gereinigd worden.”

'Genoeg! In Godsnaam, ga weg!' brulde Ivan.

Lucifael herstelde haar stem in haar oorspronkelijke vorm: "Misschien moet je verdrinken in je eigen schuldgevoel en Lazarus laten verdrinken in het zijne."

Vanuit de mummiegleuven – van achter elk lijk – stroomde een vloedgolf ratten de kamer binnen. Honderden van hen stroomden uit de gaten, een kolkende zee van zwart bont. Een stank steeg op uit hun vettige, zieke haar en zoog de adembare lucht uit de ruimte. De kaars doofde en de crypte werd pikzwart. Lazarus' pupillen sperden zich wijd open en dwarrelden weg. Hij verdween in de schaduwpartijen en zag plotseling zijn moeder hem stralend aankijken met een ondeugende grijns, haar glanzende zwarte ogen nog zwarter dan de duisternis ertussen.

De ratten stroomden in grote aantallen naar buiten. Kraaloogjes, knarsende, samengeknepen tanden, naaldachtige klauwen en zwiepende grijze staarten bedekten elke centimeter vloer. Hun smerige klauwen tikten en prikten over de vloer als de klikkende poten van een miljoen schorpioenen. Hun gekrijs vermengde zich tot één geheel en ze kronkelden in een dolle chaos. De knaagdieren zwermde rond Ivans sandalen. Ze klommen in zijn gewaad. Ze klauwden en knaagden aan hem. Ivan schreeuwde en sloeg hele trossen weg. Hij zakte in elkaar op de grond en de zwarte oceaan van pestilentie overspoelde hem, zijn vlees wegspoelend.

Plotseling werd het stil in de kamer, terwijl Ivan zich op de lege vloer kronkelde. De Vrouw stond boven hem en lachte. De illusie was verdwenen, maar de allesoverheersende pijn van het verscheurde vlees bleef hem kwellen. Lazarus worstelde om Ivan overeind te helpen. Ivan rolde op zijn zij en braakte. Lazarus stond op en rukte zijn masker af. Hij stapte over Ivan heen en tartte Haar, sissend, met zijn oren naar achteren en zijn dikke hoektanden ontbloot. Haar voorhoofd fronste en Ze kantelde even Haar kop, als een verwarde hond. Toen sprong Ze naar voren, grommend, en sloeg Lazarus weg, waardoor hij tegen een van de mummiesleuven smeed. en in een bewusteloze hoop belandde.

Ze bukte zich en trok zijn hoofd omhoog aan een pluk haar. Ze fluisterde in Ivans oor in de De stem van vele vrouwen: "Weet wie je moet vertrouwen. Let hierop: op een veld dat van mij is, is de steen niet van jou om je over te verwonderen; ik ben niet van jou om je over te verwonderen; de Eljo is niet van jou om je over te verwonderen." En wie voorbijgaat en zich bemoeit met zaken die hem niet aangaan, is te vergelijken met iemand die een draak bij de staart grijpt.”

Ze liet zijn hoofd zakken, stond op en vervolgde haar godslasteringen: "Voorwaar, getuig mij, zoals..."

deed Jezus dat. Ik ben Lucifael, Engel der engelen, leider van legioenen, en rechtmatig gerechtigd tot dat wat jullie nooit zullen kunnen vergaren. Waren jullie niet al van mij, dan zou ik jullie hier en nu afmaken. "Nu. Bemoei je niet met mijn zaken, beest." Ivan zuchtte en verloor het bewustzijn.

Ze draaide zich om en, te midden van het gezoem van duizend sprinkhanen, verdween ze dwars door de muur. Een stilte daalde neer over de pekkamer – een doodse stilte die paste bij elke crypte.

~*~

Broeder Odino schuifelde met alle geveinsde onverschilligheid die hij kon opbrengen over de binnenplaats, nadat hij voor ongeveer vijf dagen aan gestolen proviand in de slaapzaal van de monniken had verstoppt. Hij glipte de zij-ingang van het gebouw binnen waar de catacombe zich bevond. Verderop in de gang hoorde hij soldaten de hoofdingang binnenkomen. De stem van kapitein Bourne klonk schor boven het gestamp van marcherende voeten en het gekletter van metalen harnassen: "Alle drie: de lange, de dikke en de schildknaap met het masker!" Doorzoek elke tunnel, elke crypte! Als je ze gevangenneemt, sluit ze dan op in het badhuis en breng me onmiddellijk op de hoogte!

'Ja, kapitein,' antwoordde een stem.

"Nu naar de slaapzaal. Mannen, kom met mij mee."

Odino zonk weg in de schaduw van een diepe boog terwijl de soldaten zich opsplitsten. Een colonne liep door een gang die naar de catacomben leidde. Bourne draaide zich om met de rest; zij marcheerden recht op Odino af. Odino trok zijn buik samen, drukte zich in een hoek en hield zijn adem in. Binnen handbereik, zo dichtbij dat je de haren bijna kon tellen, stormden de soldaten één voor één langs hem heen en verlieten het gebouw.

Odino rende bij hen vandaan en glipte via de zij-ingang naar buiten, zijn ogen overal gericht. Hij voelde zich naakt – een glanzend zwijn omringd door tweehonderd hongerige wolven. Hij sloop de nacht in en verborg zich achter een rij groenblijvende struiken vlak naast de buitenmuur van de abdij. Vanuit de wirwar van takken tuurde hij naar de kleine patrouilles soldaten die over de binnenplaats trokken. Hijgend, zijn adem een mist vormend in de frisse lucht, leunde Odino tegen de stenen muur en verzamelde zijn moed – en zijn trillende knieën. Hij moest Ivan vinden voordat de mannen van de kapitein hem konden vinden; hij moest Lazarus' kap ophouden. Maar bovenal moest hij even op adem komen. In een treffende en zelfs ontvullende gedachte besefte hij dat hij in de minderheid was, geen dekking had en zeker geen tijd meer had om iets anders te doen dan... geblaas en geblaas, misschien wel een snel ontvouwende en regelrechte tragedie.

Bijna negen meter onder Odino's sandalen en diep in de catacomben bevindt zich de deur naar

De crypte van Baston werd opengebrouwen. Een flikkerende fakkel doorzocht de duisternis. "We hebben ze! In deze!" riep de fakkeldrager door de gang. Ivan, die op de grond lag, bewoog zich toen een horde laarzen naderde. Soldaten stroomden de crypte binnen. Twee bewakers tilden Ivan omhoog.

'Waar is de dikke monnik – Odino?' vroeg een soldaat hem. Een andere soldaat vond het masker van Lazarus op de grond en gaf het aan de man die Ivan ondervroeg. Achter het lijk, gehuld in duisternis, staarden een paar diepblauwe ogen naar buiten.

'Waar is de jongen? Dit is zijn masker, ja,' vroeg de soldaat. Stil als een muis in een graf boog hij zijn hoofd en trok de overvloedige kleding over zijn hoofd.

Verschillende mannen lieten hun zaklampen door de kamer glijden en zagen dat deze leeg was, op een aantal mummies na die in de muren waren ingebouwd. Ivan zag een stuk vers gewaad achter de mummie liggen – het gewaad van Lazarus. Het bewoog een beetje.

'Ik moet gevallen zijn. Bloed ik? Kijk hier eens?' vroeg Ivan, terwijl hij hun zaklampen weer op zich richtte.

'Nee. Waarom ben je in dit graf?'

Ivan wreef over zijn gezicht en strompelde langs de soldaten naar de deur. Hij greep zijn hand vast. armen en hield hem tegen.

"Ik kwam om te bidden, maar ik raakte in de duisternis verstrikt. Ik kon de weg niet vinden."

'En wat met dit masker? Waar is de jongen?'

'O, hij heeft veel van zulke maskers. Dat ene is versleten – het is nu slechts een vod. Lazarus zit opgesloten.' naar zijn vertrekken. "Ik smeed u, ik moet even frisse lucht krijgen," zei Ivan, terwijl hij zich naar de deur bewoog. De mannen Hij wierp nog een laatste blik op de crypte en volgde hem met tegenzin naar buiten.

'Waar is het verblijf van de jongen?' vroeg de soldaat.

"Loop deze gang door, sla rechtsaf en zijn kamer is de eerste aan de linkerkant."

"En waar is de monnik Odino?"

'Hij zat in zijn cel, in de slaapzaal, voor zover ik me herinner. Ik moet even bij Lazarus kijken.' Ivan rukte zich los van de soldaten. Ze grepen hem steviger vast.

"Mijn bevel is u te arresteren, pater. U dient met mij mee te komen."

'Wat?! Arrestatie?! En waarvoor?' vroeg Ivan vol ongeloof.

De soldaat richtte zich tot de anderen: "Jullie moeten allemaal doorgaan met de zoektocht naar de kamer van de jongen."

Hij wendde zich tot Ivan en zei: "Vergeef me, ik vind dit net zo moeilijk als u wellicht, broeder. Ik volg slechts bevelen op. Komt u alstublieft in vrede mee." Ivan stemde gewillig toe.

Voor Lazarus klonk de stem van de vertrekkende soldaat als een verre echo, terwijl hij achterbleef in de crypte, versteend liggend onder een al even versteende priester – het lijk van de voormalige

Abt Clairese Baston, van de Baston-crypte. De stoffelijke resten waren die van de priester die Naramsin in de Benion-tunnel had opgesloten, in de hoop de taal en geheimen van de Poortsteen voorgoed te begraven. En nu hielp het lijk van abt Baston zelf Lazarus te beschermen tegen onmiddellijke ontdekking, doordat hij volledig verborgen lag onder de overblijfselen.

1 oktober 1347

Zowel Lazarus als Ivan hadden vergelijkbare innerlijke waarnemingen: 'Het was een ongewone dag.' Zonder het welkome geluid van de klokkentoren die voor zonsopgang luidde voor de vespers, of de oproepen voor de maaltijden in de refter, of het kenmerkende geklingel voor de meditatie en het gebed in de slaapzaal 's avonds – er was simpelweg geen spoor van regelmaat of routine in de abdij wat betreft haar eeuwige en heilige schema van *ora et labora*. Onder een doodse stilte in de kathedraal leek het alsof de tijd zelf volledig stil was komen te staan binnen de vreemd bruisende muren van de abdij. Lazarus en Ivan zaten van elkaar gescheiden gevangen ; Lazarus roerde zich onder een broos en steeds krakend lijk, en Ivan zat opgesloten in het bewaakte badhuis van de abdij zonder enige mogelijkheid om te ontsnappen.

Gedurende de dag hoorden ze beiden de omgeving van de abdij op een vergelijkbare manier: waar de catacomben normaal gesproken stil zouden zijn, weerklonken nu de galmende stemmen van soldaten, geroep, ruzies en zelfs af en toe een lachje. En waar de binnenplaats van de abdij normaal gesproken stil zou zijn met ronddwalende monniken in plechtige meditatie, Het terrein bruisde van de lawaaierige soldaten, blazende paarden en rinkelend metaal.

Er was echter een schrijnend verschil in hun voortdurende lijden. Waar Lazarus vastzat onder een dode priester, verhitte zijn vochtige adem de krappe ruimte tot een verstikkende temperatuur. Zweet stroomde onder zijn kleverige, warmte-isolerende gewaad. Het nieuwe vocht onder het oude lijk deed de ranzige geur van ontbinding herleven, die Lazarus' benauwde ruimte vulde als een rottende, zich verspreidende, tastbare lijkwade. En waar Ivan vastzat achter waakzame soldaten, bevroor hij bijna dood in de open, ijzige lucht van het stenen badhuis. Hij liep in cirkels rond het badbad, beschermd tegen de kou door weinig meer dan een gewaad en sandalen. Hij voelde de eens zo kloppende pijn in zijn vingers en tenen niet meer – het was alsof zijn ledematen niet meer waren. Voor zowel Lazarus als Ivan sleepte de tijd zich, te midden van hun gezamenlijke ellende, voort gedurende de schijnbaar ellendige en eindeloze dag. Na lange tijd daalde de schemering neer en daalden lange schaduwen neer over de abdij.

Terwijl twee soldaten voor de hoofdingang van het badhuis stonden, bekeek Ivan de diepe en smalle ramen nog eens: 'Een jongen zou er makkelijk doorheen kunnen kruipen, maar geen...'

'Een man van zijn postuur.' Hij zat op de rand van het stenen bassin en bekeek de bewaakte ingang zoals hij dat al talloze keren had gedaan – nog steeds geen gemakkelijke ontsnappingsmogelijkheid. Een van de mannen ging het badhuis binnen en liep hem voorbij. In de achterhoek van het gebouw stopte hij bij een verhoogd platform, schoof een houten deksel opzij en deed zijn behoefte. Over zijn schouder vroeg hij Ivan: 'Dus waarom ben je gearresteerd?' Ivan snauwde sarcastisch: "Ik weiger de bekentenissen van je kapitein aan te horen." De bewaker grinnikte, plaatste het blok terug over het gat en keerde terug naar zijn post buiten de deur. Hij mompelde iets tegen de andere bewaker, die even naar binnen keek naar Ivan en lachte.

"Pssst!" klonk er een gesis uit het raam in de achterwand. Odino's hoofd vulde het smalle gat.

Ivan snelde naar het raam: "God zij dank! Odino, waar is Lazarus?"

"We bevinden ons nog steeds in de catacomben, zo te horen. De bewakers hebben ons nog niet gevonden."

"Odino. Luister naar me. Neem genoeg gewaden mee – armen vol."

Heb je het koud?

"Doe het, Odino. Schiet op."

Odino verdween en keerde uiteindelijk terug, waarna hij de doekmassa door het raam perste.

'Ik verberg me achter de struiken bij de westelijke muur,' siste Odino.

"Goed genoeg! Ga!"

Odino glipte weg.

Ivan liet een van de gewaden half door het kleine raam naar binnen en half naar buiten hangen. Daarna opende hij een van de gewaden en stopte de rest ervan in de holte, mouwen en capuchon. Hij maakte de knopen los. Hij pakte zijn touwriem en maakte die als een riem om de pop vast. Hij zette de pop rechtop met zijn rug naar de pop. Hij liep naar de bewakers en stapte naar de achterkant van het badhuis, waar hij de houten deksel van het toilet schoof en het hele platform achterover kantelde. Hij kroop in het smerige aarden gat en schoof het platform voorzichtig weer over zich heen, waarbij hij ervoor zorgde dat het houten blok weer over de opening lag.

Even later hoorde hij voetstappen en de stem van de tweede bewaker die de geïmproviseerde mannequin ondervroeg: 'Dus je weigerde de bekentenis van de kapitein aan te horen?' De soldaat lachte.

De bewaker tilde het houten blok van het toilet en Ivan leunde achterover en tuurde door het gat, terwijl de bewaker zich klaarmaakte. En dat deed hij ook – Ivan trok een grimas toen de voorkant van zijn gewaad warm en nat naar beneden zakte.

De soldaat vervolgde, terwijl hij over zijn schouder naar de pop keek: "Zelfs de duivel zou het niet durven—"

De stroom stopte. De bewaker sprong achteruit.

"Ja! Hij is weg! De monnik is weg!"

De eerste bewaker kwam aanrennen. De tweede wees naar de mantel in het raam: "Hij is ontsnapt!"

'Hij is te klein! Hij verstopt zich ergens!'

Ze doorzochten het badhuis en braken er een ravage aan, toen de tweede riep: "Ik zeg je, hij is ontsnapt! De kapitein is vastbesloten om koppen te laten rollen nu die andere twee nog steeds op vrije voeten zijn! We verspillen hier geen tijd!" Samen stormden ze door de deuropening en omsingelden het gebouw. Ivan gooide de houten latrine omver, hijsde zichzelf uit het gat en vluchtte.

Even later zag Ivan Odino hem wenken in de struiken. Odino begroette hem met een zuur gezicht. 'Wat heb je gedaan?' Hij hield zijn hand voor zijn neus en mond. 'Heb je een ongelukje gehad?' "Velen van hen al – nu niet het moment, Odino."

Hun adem vormde een mistwolk in de ijzige schemerlucht. Odino deinsde achteruit van Ivan, zijn gezicht vertrokken van de aanhoudende geur.

"Wat weet jij, Odino? Vertel het ons allemaal."

"Ik heb begrepen dat de kardinaal van plan is de poortsteen te openen. Hij is nu in de kathedraal met Clodius, Greville en Grate. Hij heeft bevolen dat de monniken en schildknepen in de slaapzaal worden opgesloten en de kapitein heeft de bewaking bij alle ingangen verdubbeld."

'Lazarus kan hier niet zijn als ze het proberen - het is levensgevaarlijk! We moeten hem te pakken krijgen.' We vertrekken vanavond niet meer vanuit de abdij. Gaat u ook met ons mee?

"Inderdaad!"

'Dan vertrekken we vanavond naar Mountain's Mouth. Heb je gezorgd voor het eten en drinken?'

"Ivan, de proviand ligt in mijn cel, maar ik kom niet langs de bewakers."

'Dan gaan we zonder proviand op pad,' zei Ivan, terwijl hij naar de sterren keek. 'Ik ga Lazarus meteen halen.'

'Hij zou de catacomben niet uit zichzelf verlaten hebben,' opperde Odino. 'Misschien de put? Daar zou hij zich verstoppen—'

'Hij ligt in de Baston-crypte. Blijf hier.' Ivan schuifelde langs hem heen, stapte door de struiken en snelde naar de zij-ingang van het gebouw waar de catacomben zich bevonden. Ingang.

Odino hoorde woedende kreten van de andere kant van het gebouw komen en tuurde door het dichte struikgewas om de commotie te bekijken. Kapitein Bourne en een groot aantal bewakers met fakkels stormden om de hoek. Bourne wees in het rond en gaf aanwijzingen terwijl hij schreeuwde: "Sluit het gebouw af! Jullie vier, ga daar met z'n vieren staan – ik wil rug aan rug! Jullie allemaal, spreid je posten uit aan de andere kant! Jullie zes blijven hier! Beveilig alle deuren en ramen! De rest van jullie komt met mij mee! Vooruit!"

Toen voegde de kapitein er, nog steeds schreeuwend maar nu meer tegen zichzelf, aan toe: "Hem laten ontsnappen!" "Onbekwame klootzakken!" Een zwerm soldaten bestormde de hoofdingang van het gebouw, terwijl anderen de zij-ingang bewaakten waar Ivan kort daarvoor het gebouw was binnengegaan. zichzelf.

Odino gooide zijn hoofd achterover tegen de muur, sloot zijn ogen, klemde zijn tanden op elkaar en sloeg met zijn vuist op de stenen – een complete tragedie.

Ivan rende door de hoofdingang en riep Lazarus. Bijna onmiddellijk kwam Lazarus de hoek om van de tunnel die naar de Baston-crypte leidde. Ze omhelsden elkaar innig.

Ivan rukte hem los en schudde hem aan zijn schouders. "Luister naar me, Lazarus! Doe wat ik zeg!"
Begrijp je het?

"Ja, vader."

"We gaan nu! Niet stoppen en niet praten! Schiet op en blijf dicht bij me!"

Ivan liet hem los, draaide zich om en rende terug de tunnel in, met Lazarus vlak achter hem aan als een gebochelde dwergachtige geest. Ze sloegen de hoek om naar de gang van het trappenhuis en kwamen abrupt tot stilstand.

Voor hen daalde kapitein Bourne de trap af, gevolgd door een grote groep soldaten.

"Genoeg. De achtervolging is voorbij, priester."

Ivan ging voor Lazarus staan. Het was hopeloos.

Hij liet zijn schouders zakken. "We zullen vreedzaam uit elkaar gaan." Ivan forceerde een glimlach, boog en vouwde zijn handen samen als een goede monnik.

'Inderdaad, dat zul je. Waar is die dikke nu?'

"Broeder Odino?"

"Hetzelfde."

"Ik weet niet waar hij is."

Bourne boog zich naar Ivans gezicht; "Ik zou nu bij uw abt moeten zijn, maar ik zit twee onaangepaste monniken en een gebochelde schildknaap door de abdij achterna te zitten. U bent gekomen om me te irriteren. Nu alle priesters in de slaapzaal zijn – allemaal aanwezig behalve de dikke – en ik weet dat er geen priestergewaden in het badhuis waren vóór uw arrestatie, Ik vraag het u nog een keer. Waar is hij? Ik verwacht een antwoord.

"Zoals ik je al zei, ik weet niet waar—"

Bourne draaide zich om, zwierf zich om en ramde zijn vuist in Ivans kaak. Lazarus siste.

'Lazarus!' Ivan hield hem tegen. Ivan stormde naar voren en leidde iedereen af met een gebalde vuiststoot

tegen de kaak van de kapitein. De bewakers hielden Ivan in bedwang terwijl Bourne zijn pijnstillers verzamelde.

'Ah, een priester met vuur in zich,' zei Bourne, terwijl hij het bloed van zijn opgetrokken lip veegde. Hij beval zijn mannen: 'Ga opzij. Die jongen klinkt meer als een dier.'

De bewakers duwden de worstelende Ivan achteruit. Lazarus sprong achteruit; zijn lege blik staarde naar Bourne.

'Ik zei dat we vreedzaam zouden vertrekken,' spuwde Ivan, 'Maar doe de jongen geen kwaad! Hij is ziek!' Verschillende bewakers trokken zich terug. De kapitein bleef echter onverstoort staan en mompelde: "Ik wil zijn gezicht zien ." Hij beval zijn dichtstbijzijnde bewaker: "Jij. Verwijder het masker."

'Nee! Dat mag niet!' , schreeuwde Ivan, terwijl hij wild om zich heen sloeg.

De soldaat greep Lazarus' kap vast en rukte die eraf. Verschrikte soldaten verspreidden zich om hem heen. een gekletter van getrokken wapens.

"Sss!" spuugde Lazarus naar de terugtrekkende Bourne; zijn blauwe ogen wijd open, zijn wilde zwarte haar, zijn lange oren plat tegen zijn lichaam en zijn dreigende hoektanden.

'Een duivelsjongen!' riep er één. Anderen mompelden vol ontzag.

'Nee!' Ivan rukte zich los en smeed de dichtstbijzijnde bewaker tegen de muur. Verschillende bewakers stormden op hem af en hij slingerde ze in het rond als een bezeten reus. Terwijl de kamer in chaos verkeerde, stormde Bourne op Ivan af en stak een dolk met een wit handvat in zijn ribben. Ivan kreunde en struikelde achteruit. Hij hijgde luid: 'Ren, Lazarus!'

Lazarus zag het mes, het bloed en iets – iets verschrikkelijks in Ivans ogen.

"Gekrijs!" Lazarus' havikachtige schreeuw sneed door de lucht. Doof geworden soldaten

stonden verbijsterd. Ivan zakte in elkaar op de grond en kreunde: "Haast je, jongen! *Nu!*" De ingang van de catacomben was hermetisch afgesloten, Lazarus draaide zich om en vloog door de hoofdgang , diep de tunnels in, als een spook dat in vlammen opging.

De soldaten stopten abrupt, lieten hun wapens zakken, wisselden verbijsterde blikken met elkaar uit en staarden Ivan en Bourne aan. Tegen Bourne kreunde Ivan: "Hij bedoelt het niet kwaad. Zijn hart is bij God. Ik smeed je, laat hem gaan – laat hem met rust." Toen draaide hij zijn hoofd, zuchtte en wierp een slaperige, lege blik in het niets, op een scheur in de muur na.

In de daaropvolgende stilte sloeg Bourne zijn blik op en zag zijn mannen de dolk in zijn hand bestuderen, het lemmet bevekt met het bloed van de priester. Abrupt veegde hij het schoon, stak het in de schede en verbrak de stilte: "We gaan verder." Hij draaide zich om en liep de trap op, zijn mannen weken voor hem als een zich splitsende dode zee; hij stopte en sprak hen toe: "Arresteer hem; geen zwaarden of messen; ik wil die duivelsjongen – ongedeed." Zijn mannen stonden om hem heen, als standbeelden.

"Nu!"

Zijn sergeant antwoordde: "Je hebt de kapitein gehoord! *Vooruit!*" Hij rende weg naar beneden Catacomben in!" Soldaten legden hun zwaarden neer en stroomden achter hem aan. De galmende bevelen van de sergeant klonken door de tunnel: "Jullie drie daar beneden! Controleer die deuren! Jullie twee daarbinnen! Doorzoek elke kier en spleet!"

Op de trap mompelde Bourne tegen zichzelf en zijn mannen: "Geen fatsoenlijke priester beschermt een beest." Hij riep zes mannen: "Kom met me mee. Ik vertrouw erop dat jullie mijn troepen op de binnenplaats gereed hebben gemaakt."

Waarop een van hen bevestigend antwoordde: "Ja, kapitein. Honderd sterke mannen – in afwachting van bevel."

Bourne wierp een blik over zijn schouder naar Ivans stoffelijke resten, kneep zijn ogen samen en stormde de trap op.

"Laten we er een einde aan maken."

[Einde hoofdstuk 6]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~